

Elynor Ruth (Lenka) Köpelová

Bylo mi necelých jedenáct let, když jsem se svou starší sestrou Margit, které bylo čtrnáct a půl, opustila Československo, tehdy již okupované Němci a nazývané Protektorát Čechy a Morava. Nevíme, jak jsme se dostaly na seznam Nicholase Wintona.

Den před naším odjezdem 30. května 1939 se sešli u nás doma naši nejbližší, aby se s námi rozloučili. Všichni jsme doufali, že to je jen na krátkou dobu. Dodnes mám památník, kam nám napsali krátká věnování. Tatínek a maminka nám dávali rady do našeho dalšího života, avšak loučení nebylo bolestné, spíše jakoby nás čekal příjemný výlet. Dědeček dokonce napsal: „Hopsa hejsa do Londejsa“.

Ale vrátím se ve vzpomínkách k životu, který tomuto loučení předcházel. Náš domov byl v Praze. Otec byl velkoobchodník s kuchyňskými potřebami a měl svou kancelář ve stejném domě, kde jsme bydleli. Zaměstnával sekretářku a skladníka, protože měl velký sklad. Měly jsme se sestrou šťastné dětství. Prázdniny jsme trávily na venkově s maminkou a tatínek za námi jezdil.

Cesta do Anglie trvala přes dva dny. Byli jsme všichni rádi, když vlak přešel německé hranice, kde gestapo kontrolovalo, zda jde skutečně o dětský transport a prohlíželo naše zavazadla. Jeli jsme přes Holandsko do Rotterdamu, kde jsem poprvé viděla moře. Z Rotterdamu jsme pluli lodí do Harwiche ve východní Anglii a dál vlakem do Liverpool Street Station. Tam již čekali budoucí pěstouni, aby si nás převzali podle cedulky s číslem, kterou měl každý z nás na krku.

Nás tam ale očekával náš strýc František, který nás odvezl do našeho budoucího domova. Tam nás přivítala starší dáma, která vypadala velmi přísně. Žila sama v malém domku se zahradou. „Aunt“ (teta) Rose, jak jsme ji oslovovaly, nebyla zdaleka tak přísná, jak vypadala. Měly jsme velké štěstí, že jsme se k ní dostaly, protože málokdo byl ochoten vzít si na starost dvě děti. Měla pro nás připravený pokoj, kde jsme každá měla svoji postel a skříň.

Neuměly jsme anglicky, ačkoliv jsme několik hodin angličtiny doma navštěvovaly, a tak jsme se s aunt Rose dorozumívaly rukama, nohama, jak jen to šlo. Aunt Rose byla velmi trpělivá a laskavá.

První rok jsme navštěvovaly vesnickou dvoutřídku, abychom si osvojily anglický jazyk. Děti se většinou cizí jazyk rychle naučí, žijí-li v té zemi. Další rok jsem již mohla nastoupit do Ross High School, dívčí střední školy v blízkém městečku.

Nosily jsme školní uniformu - hnědou skládanou šatovou sukni, přepásanou hnědožlutým páskem a bílou košili s hnědo-žlutou kravatou. K tomu jsme měly hnědý blejzr se znakem školy ve žluté barvě na horní kapse. V té době nebylo v Anglii obvyklé, aby školní výuka byla společná pro dívky a chlapce.

Školní docházka začínala od 9 hodin ráno do 4 hodin odpoledne, kdy jsme se spíš věnovali sportovním hrám. Byla to atletika, tenis, netbal (což je hra podobná košíkové) a jiné. Doma v Československu jsem chodila od útlého dětství do Sokola, ale po okupaci mě jako Židovku ze Sokola vyhodili. Byla jsem proto ráda, že jsem zase mohla sportovat. Nejraději jsem měla tenis. Přivezly jsme si z Prahy rakety našeho otce, který byl výborným hráčem, ale byly pro mne dost těžké. Vždycky jsem toužila po takových, jaké měly mé spoluhráčky.

Zdroj:

<http://www.wintonfilm.com/nickyho-rodina/nickyho-rodina-km/lenka-koppelova.html>

(výňatky z textu)